

Antonietta De Lillo

Tendències del cinema italià del segle XXI

Stanley Donen o l'alegria de viure

Blake Edwards, més enllà de la comèdia

El film del mes

El documental del mes

Aula de cinema

► Tendències del cinema italià del segle XXI

Entre el 29 de març i el 23 d'abril la Filmoteca de Catalunya i el Centro di Studi sul Cinema Italiano presenten un cicle de 16 pel·lícules italianes (10 inèdites comercialment al nostre país) que vol fer palesa la vitalitat dels cineastes italians sorgits en els darrers anys, tot i que el cicle inclou algun veterà com ara Pupi Avati. El cicle, que serà itinerant entre diverses ciutats espanyoles, està patrocinat pel Consolato Generale d'Itàlia a Barcelona, ha estat comissariat per Daniela Aronica i compta amb la col·laboració de Cinecittà Luce i l'Istituto Italiano di Cultura de Barcelona. A la sessió inaugural gaudirem de la presència de la directora Antonietta De Lillo, que presentarà el seu film *Il resto di niente* (dijous 29 de març, a partir de les 19.00 h). Agraïments: Adriana Chiesa Enterprises, Fandango, Marechiaro-film, Nobu Productions, Ondemovie i Rai Trade.

Gomorra de Matteo Garrone

A finals dels anys noranta, una nova generació de cineastes italians s'estrena rere la càmera, i ho fa de manera «artesanal», fora dels camins de la indústria i, per tant, lluny de Roma i dels estudis de Cinecittà.

La pèrdua del centre (simbòlic, productiu) impulsa un nou procés d'exploració del territori, i el país real torna a les pantalles amb els aires de províncies, les perifèries de les ciutats, els cascos antics degradats en què brilla per la seva absència aquella Itàlia monumental que tothom (re)coneix com a *Bel Paese*.

L'espai sòlidament construït d'aquest nou cinema deixa de ser un simple teló de fons per convertir-se en protagonista. Desapareixen els gèneres forts del cinema clàssic italià amb els seus tòpics. S'hibriden les formes. Tot ens parla d'aquí i d'ara –fins i tot les històries de ficció, fins i tot les pel·lícules que miren cap al passat, *IL PARTIGIANO JOHNNY*, *IL RESTO DI NIENTE*–, i ho fa en la llengua pròpia de les persones de carn i ossos, que no és el romà «domesticat» o l'idioma estandarditzat del cinema de gènere, sinó el napolità tancat de GOMORRA, que arriba a les sales subtitulada en... italià.

Des del punt de vista argumental, els nous realitzadors entaulen una intensa dialèctica entre l'esfera social i la individual, que els permet esquivar el risc d'una lectura pamfletària o políticament correcta de la realitat, o bé caure en elements umbilicals que no desperten reflexions ni emocions (*RADIO FRECCIA*, *PAZI*).

Dins d'aquest ambient propici, hi creix també una nova generació d'actors –Luigi Lo Cascio, Stefano Accorsi– que, a Itàlia, ja han assolit l'estatus de «divo».

Els resultats del procés que estem descrivint són a la vista de tothom: en una dècada, el cinema italià ha passat del 21,8% al 31,9% (2010) de la quota de pantalla.

Ara cal acompanyar el nostre cinema fora de les fronteres nacionals amb el suport imprescindible de tothom qui creu que la cultura ens fa a tots una mica més lliures. El cicle que s'inaugura a Barcelona, amb setze pel·lícules –deu de les quals són inèdites a Espanya–, és la nostra contribució a aquesta tasca que, com a responsables del CSCI, venim duent a terme des de l'any 2000 a Espanya. Hi trobarem representades les principals línies de desenvolupament del cinema italià contemporani, tant de ficció com documental.

Daniela Aronica
Directora CSCI

Il resto di niente d'Antonietta De Lillo

Entrevista amb Antonietta De Lillo

P.: Comencem a partir d'una declaració teva: en quin sentit, per a tu, el cinema és un acte de fe?

R.: Potser m'he de corregir. La vida és un acte de fe i el cinema és aquella possibilitat, aquell mitjà que em dóna la possibilitat d'entendre que vaig pel bon camí, en el sentit que per a mi el cinema és molt proper a la vida. És l'única forma d'art en què no hi ha un sol artífex, sinó una comunitat que es mou per fer real un món imaginat. Ningú no és, realment, amo de l'obra, i per això, inevitablement, s'hi insinua la vida, la imprevisibilitat. Evidentment, com a directora, sóc la que té, més que la visió de la pel·lícula, una idea de la visió de la pel·lícula que sortirà, potser la més propera a allò que acabarà sent, però que no és mai exactament allò que sortirà.

P.: Quina ha estat la teva formació com a cineasta?

R.: Començo des del principi. La meua formació és molt atípica i també molt afortunada. Primer de tot, fer cinema no va ser una elecció determinada per l'amor pel cinema, sinó que va ser una elecció casual. No era una cinèfila, al principi. I trobar-me el cinema va ser un cop de sort, perquè, per a una noieta rebel, inquieta, incapaç de projectar-se al futur, penso que va ser el camí que havia d'agafar. D'una banda, doncs, hi ha la casualitat, però, de l'altra, també hi ha una metodologia, una manera de fer, que es remunta a la meua història familiar. El meu pare i la meua mare eren originaris de la regió de la Pulla, tenien terrenys i recordo la insistència amb què recordaven als pagesos que calia «saber fer», saber fer anar un tractor, per exemple. Per això la meua manera d'enfocar el cinema també té un vessant tècnic: he estat fotògrafa, he fet d'ajudant de càmera, he constituït una societat i per tant entenc de producció. He produït les meves pel·lícules juntament amb un equip de persones, d'amics. Tot això és per dir que tinc una manera de fer cinema artesana i que això també ha contribuït a resoldre positivament la llarguíssima i duríssima feina de producció de *IL RESTO DI NIENTE*. La meua manera de fer cinema, el coneixement dels diferents processos, el saber pràctic, ha possibilitat la realització d'una pel·lícula que, altrament, hauria estat impossible, no només des del punt de vista artístic, sinó que també des del punt de vista del trajecte accidentat que ha tingut el film.

P.: A propòsit d'això, com vas enfocar la novel·la *Il resto di niente* d'Enzo Striano? Com va néixer el guió de la pel·lícula? Antonioni deia que la paraula del guió és provisional. Tu també ho penses?

R.: Antonioni era un gran mestre, però jo penso que cada fase conté la pel·lícula. Parteixes de la idea original i després hi penses, la planifiques, l'elabores. Des del principi, fins i tot abans de començar a escriure, he d'entendre quin és el meu punt de vista, el meu enfocament. Pel que fa a IL RESTO DI NIENTE, quan l'any 1997 vaig conèixer la senyora Striano, li vaig dir que alteraria la novel·la, però que em mantindria fidel a l'esperit de Striano. Sempre vaig pensar, abans de començar a escriure, que volia convertir aquella novel·la en la narració íntima d'aquesta dona, per narrar després el moviment que genera, l'exigència d'una vida millor. Això, perquè estava convençuda que si explicava els sentiments que generaven aquells moviments, no explicaria només la Revolució Napolitana de 1799, sinó també una empena revolucionària comuna a tots els temps; és a dir, reconoscible en el context originari, però transferible als segles següents, inclosa l'època contemporània. A partir d'aquesta idea, vaig començar a imaginar, a documentar-me, a escriure. El paper, el guió, doncs, per a mi no són paraules menors. Si aquella informació no hi és, es fa difícilíssim poder-la recuperar posteriorment. Una pel·lícula, en definitiva, ha d'estar ben ideada, ben escrita, tots els passatges han d'estar clars. També perquè, si tots els passatges són densos, complexos i estan concebuts no pas com a simples passatges intermedis entre un moment i un altre, sinó com a elements que contenen sempre tota la pel·lícula, aleshores tot esdevé més simple i la pel·lícula adquireix la seva autonomia respecte de tu, que ets qui l'ha pensada. És una sensació difícil de traduir en paraules. Aquest procés creatiu ha estat increïble amb IL RESTO DI NIENTE perquè, d'una banda, hi havia qüestions pràctiques, que sovint representaven veritables obstacles, i, de l'altra, notava una energia creativa fortíssima. Sentia que havia triat els actors adequats, l'equip adequat, i me n'adonava quan cadascú agafava el seu lloc: des del perruquer, Aldo Signoretti, guanyador d'un Oscar i que al principi havia entrat a la

pel·lícula dient: «D'acord, hi ha pocs diners, però, com que els americans no em truquen, accepto». Després, però, es va trobar amb aquells rostres preciosos, aquells actors seriosos, actors que, encara que només haguessin d'interpretar una escena, tenien molta experiència, amb aquells vestits que vam anar a cercar, malgrat no tenir diners per poder reconstruir-ho tot. De fet, vam voltar per sastreries de mitja Europa perquè volíem vestits aristocràtics en el sentit veritable de la paraula: de gust, i no tots d'una mateixa sastreria. Els ambients, molt buscats, pels quals vaig lluitar, responien a una recerca de llocs que no fossin només històrics —Nàpols n'és plena—, sinó que també fossin evocadors. Penso en la Piscina Mirabilis o en el Palau Reial de Portici, per exemple. Quan un actor estava a punt, vestit, i es trobava en aquells ambients tan bells, tot es veia potenciat, era com si tots els elements dialoguessin entre ells. Davant de tant de refinament, cadascú donava el millor d'ell mateix.

P.: Has parlat dels teus coneixements tècnics del mitjà. No et sembla que, potser, en aquest enfocament directe i en aquesta manera de fer artesanal, rau gran part de la inventiva del cinema napolità? Encara que visquis a Roma, la teva relació amb Nàpols continua sent molt forta. Com ha canviat, a parer teu, el cinema napolità d'avui?

R.: El cinema napolità no ha canviat respecte de quan vaig començar. L'inici de Mario Martone no és diferent del de Paolo Sorrentino perquè és un cinema que es fa de manera descentralitzada respecte de Cinecittà i, per tant, sempre amb un mètode artístic personal, perquè no pateix aquell esmussament, aquella decadència que el cinema mitjà italià està vivint en aquest moment i que es deu a la ingerència de la televisió.

P.: Ens pots anticipar alguna cosa sobre els projectes en què estàs treballant ara?

R.: Hi ha molts plans per al futur: estic molt cansada, només desitjaria tenir més temps. Estic treballant en una pel·lícula inspirada lliurement en una història real, la història de l'actriu napolitana Adele Pandolfi, autora de

la novel·la *Morta di soap*. A la sèrie de televisió *Un posto al sole*, el seu personatge l'assassinava la Camorra. En aquella època, Pandolfi va concedir entrevistes en què deia que no era just «morir» així, que no es donava un bon exemple. Així que, una mica per defensar el seu personatge i una mica potser perquè ho pensava de debò, va començar a barrejar realitat i ficció. Es tractava d'un punt de partida interessant, perquè avui el seu comportament ha esdevingut difús: ja no sabem quina és la veritat, els diaris diuen de tot i diuen el contrari de tot. Em va colpir, per exemple, el programa de Michele Santoro, que l'any passat va dedicar un episodi a Nàpols, tot suscitant la reacció indignada de l'alcalde Rosa Russo Jervolino, que el dia següent, a través dels diaris, va demanar un episodi que reparés els danys causats a la imatge de Nàpols. Això equival a dir que es preocupen més de la imatge que de la realitat. Fa uns quants dies havia d'anar a l'estranger per una mostra de pel·lícules que s'havien escollit basant-se en la imatge que calia donar d'Itàlia. Abans, la cultura era lliure de qualsevol imatge; ans al contrari, era preferible que expliqués més, que reeixís a posar en escena alguna cosa. Avui dia em sembla que tot és una mistificació. Partint, doncs, d'una història petita però singular, voldria narrar, d'una manera lleugera i mordaç, irònica, aquest món completament capgirat, on les imatges s'han posat al capdavant.

P.: En aquest sentit, el cinema pot ser un acte necessari?

R.: Sí, però t'asseguro que fer un cinema realment independent pot ser molt més difícil avui que fa uns anys. Avui dia la censura no es dona perquè hi hagi un comitè que, d'una manera explícita, diu què és bo i què no ho és, sinó perquè no et donen finançament i, per tant, no et deixen existir. No t'escolten, en definitiva, perquè no combegues amb aquelles línies tranquil·litzadores que ha de produir la cultura.

Entrevista a càrrec d'Anna Pasqualina Forgione (Quaderini del CSCI, 2007/3, Roma, 2 d'octubre de 2007) ▶

▶ Stanley Donen o l'alegria de viure

Si busquéssim la manera més senzilla de definir què és l'alegria amb una sola imatge, només caldria pensar en Gene Kelly emparat a un fanal, cantant mentre plou a bots i barrals, per trobar la resposta més adequada. I és que *Singin' in the Rain*, el film al qual pertany la imatge, resumeix per sí sol el concepte de l'alegria de viure (amb permís, potser, de *¡Qué bello es vivir!* de Frank Capra). El seu responsable és Stanley Donen (1924), coautor amb Gene Kelly d'aquesta meravella del cinema musical, i autor en solitari d'altres peces mestres del gènere, així com també de notables exemples de la comèdia sofisticada o dramàtica o del thriller. A

més, després de la mort recent de Blake Edwards, Donen és pràcticament el darrer supervivent —tot i que inactiu— d'una generació de cineastes que van poder desenvolupar la seva carrera a l'època daurada de Hollywood, quan el sistema dels grans estudis amb les seves estrelles llegendàries estava plenament vigent. El cicle que presentem és una mostra de caràcter antològic amb 16 films que es completa amb la llarga entrevista que Stanley Donen va oferir a la Televisió de Catalunya el 1989, la publicació d'un suplement i una futura taula rodona. Agraïments: Televisió de Catalunya, Jaume Figueras i Alicia Conesa. ▶

On the Town de Stanley Donen (la taxista és Betty Garrett actriu recentment desapareguda)

▶ Blake Edwards, més enllà de la comèdia

Finalitzem el record del director Blake Edwards amb la projecció de dues de les seves pel·lícules més cèlebres, la comèdia *Breakfast at Tiffany's* basada en la novel·la de Truman Capote, i el musical *Victor/Victòria*, fet a major glòria i lluitament de la seva dona, l'actriu Julie Andrews, i que posteriorment ells mateixos van portar als escenaris de Broadway. Completa l'homenatge un thriller no gaire conegut: *Gunn*, basat en una sèrie televisiva dirigida per Edwards a la dècada dels cinquanta. ▶

Victor/Victoria de Blake Edwards

▶ El film del mes

Com a complement al cicle que la Filmoteca dedica a Stanley Donen, programem una de les seves millors obres perquè ens acompanyi tot el mes d'abril: *Charada* (1963), un notable film de suspens que també inclou, com les millors obres del gènere, elements romàntics i còmics. Audrey Hepburn i Cary Grant, acompanyats d'uns magnífics Walter Matthau i James Coburn, protagonitzen una obra que també compta amb una vigorosa partitura de Henry Mancini. ▶

▶ El documental del mes

Paral·lel 40 ens proposa *La Isla – Archivos de una tragedia*, una coproducció entre Guatemala i Alemanya, amb direcció d'Uli Stelzner, que ens apropa al genocidi esdevingut al país centreamericà a finals del segle XX. ▶

parallel 40

La Isla – Archivos de una tragedia d'Uli Stelzner

DILLUNS 28

17:00

Blake Edwards, més enllà de la comèdia:
Breakfast at Tiffany's / Esmorzar a Tiffany's
Blake Edwards, 1961. Int.: Audrey Hepburn, George Peppard, Patricia Neal, Mickey Rooney, Martin Balsam, Buddy Ebsen, José Luis de Vilallonga, Dorothy Whitney, John McGiver, Stanley Adams. EUA. VOSC. 115'

George Axelrod va adaptar un mica lliurement la novel·la de Truman Capote amb què Edwards aconseguí un dels seus films més brillants. Peppard és un escriptor que viu mantingut per una dona rica i que s'enamora de la seva veïna, la Holly Golightly, una noia despreocupada i sofisticada que viu amb un gat i vol «pescar» un milió, però que mentrestant cobra 50 dòlars als senyors per «anar al tocador». La Holly és elegant, té molta classe i adora la joieria Tiffany's, un lloc encantador. La Holly és Audrey Hepburn, us en podríeu imaginar cap altra? El títol comercial del film és *Desayuno con diamantes*.
Repetició el dia 29.

19:30

Blake Edwards, més enllà de la comèdia:
Victor/Victoria / Victor/Victoria
Blake Edwards, 1982. Int.: Julie Andrews, James Garner, Robert Preston, Lesley Ann Warren, Alex Karras, John Rhys-Davies, Graham Stark, Peter Arne, Sherloque Tanney, Michael Robbins, Norman Chancer, David Gant, Maria Charles. EUA. VOSC. 132'

Remake en clau de musical d'una comèdia alemanya dirigida el 1933 per Reinhold Schünzel. L'últim gran film d'Edwards parla amb gran exquisidesa dels rols sexuals masculins i femenins, del triomf de les aparences i de l'art de l'engany. En la tradició de l'alta comèdia nord-americana, *Victor/Victoria* s'envolta de tots els ingredients necessaris per desenvolupar una successió d'embolics en la línia dels grans mestres del gènere. Edwards dirigeix uns diàlegs enginyosos en què cada rèplica estimula la intel·ligència, sense deixar de provocar un somriure, i en què sap adequar cada situació a una planificació que permet veure les coses des de la justa perspectiva de l'observador privilegiat.
Repetició el dia 31.

22:00

Blake Edwards, més enllà de la comèdia:
Days of Wine and Roses / Dias de vino y rosas
Blake Edwards, 1962. Int.: Jack Lemmon, Lee Remick, Charles Bickford, Jack Klugman, Alan Hewitt, Debbie Megowan. EUA. VOSC. 117'

Una de les panoràmiques més implacables sobre el món de l'alcoholisme. Edwards la comença com una comèdia fina i la fa derivar cap al patetisme, com si establís un paral·lelisme amb una borratxera que acaba amb una resscata monumental. Lemmon i Remick, en dues grans interpretacions, van ser nominats a l'Oscar, i la cançó que dona títol al film, composta per Mancini i amb lletra de Johnny Mercer, va aconseguir l'estatueta.

DIMARTS 29

17:00

Blake Edwards, més enllà de la comèdia:
Gunn / Gunn
Blake Edwards, 1967. Int.: Craig Stevens, Laura Devon, Edward Asner, Albert Paulsen, Sherry Jackson, Helen Traubel, Jerry Douglas, J. Pat O'Malley, Regis Toomey. EUA. VOSC. 94'

El detectiu Peter Gunn investiga l'assassinat de Scarlotti, un gàngster que una vegada li va salvar la vida. És un film policíac agilitzat amb pinzellades de comèdia i inspirat en la sèrie televisiva dirigida pel mateix Edwards, *Peter Gunn* (1958-1959). De narració fluida, *Gunn* inclou homenatges explícits a *La dama de Xangai* i *El crepuscle de los dioses*, al mateix temps que mostra una clara intenció de transgredir les convencions del gènere.
Repetició el dia 31.

19:00

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Il resto di niente / Nada de nada
Antonietta De Lillo, 2004. Int.: Maria de Medeiros, Enzo Moscato, Rosario Sparno, Imma Villa, Raffaele Di Florio, Lucia Ragni, Maria Grazia Grassini, Marco Manchisi, Riccardo Zinna. Itàlia. VOSC. 103'

Deu anys després de la Revolució Francesa, Nàpols també es va revoltar contra la monar-

quia. Un centenar d'intel·lectuals, en nom dels ideals de la llibertat i la igualtat, va aconseguir instaurar la República (1799). Però la dura repressió dels Borbons, amb el suport de l'almirall Nelson, va posar fi a aquell esdeveniment revolucionari; el primer i un dels més bonics del Risorgimento. Tots els promotors varen morir al patíbul o es van veure forçats a l'exili. Una dona, de família noble i d'origen portuguès, fou l'heroïna d'aquella bellíssima utopia: Eleonora Pimentel Fonseca. A través de la seva mirada (una extraordinària Maria de Medeiros interpreta el personatge de l'Eleonora) recrea a la pantalla l'esperit sempre actual d'aquells esdeveniments. Inspirada en la novel·la homònima de Vincenzo Striano.
Repetició el dia 1.

Amb la presència d'Antonietta De Lillo.

22:00

Blake Edwards, més enllà de la comèdia:
Breakfast at Tiffany's / Esmorzar a Tiffany's
Blake Edwards, 1961. Int.: Audrey Hepburn, George Peppard, Patricia Neal, Mickey Rooney, Martin Balsam, Buddy Ebsen, José Luis de Villalonga, Dorothy Whitney, John McGiver, Stanley Adams. EUA. VOSC. 115'

Vegeu el comentari del dia 28.

DIMECRES 30

17:00

Aula de cinema:
Le Mépris / El menyspreu
Jean-Luc Godard, 1963. Int.: Michel Piccoli, Brigitte Bardot, Jack Palance, Fritz Lang, Georgija Moll. França-Itàlia. VOSC. 100'

Amb el pretext argumental d'una obra d'Alberto Moravia, Godard reflexiona sobre l'home i el cinema en un film que ell mateix explica com «la història de la gent que es mira i es jutja a ella mateixa i que a la vegada és contemplada i jutjada pel cinema, que està protagonitzat per Fritz Lang, que representa el seu propi personatge i que, en definitiva, és la consciència i la honestetat del film». «No hi ha ningú que com Godard a *Le Mépris* hagi practicat mai el cinema com un art del muntatge i el muntatge com un art de fer circular la intensitat, de canviar de línies. L'art de passar d'un color a una entonació de veu, d'un moviment de càmera a una frase musical. El que determina l'elegància suprema de *Le Mépris* és aquesta exigència que empeny Godard, no a tallar —aquest muntatge no és un collage—, sinó a "canviar de línia" tan bon punt una intensitat amenaça d'establir-se i apoderar-se de l'espectador. Godard sent horror per tot allò que es fixa i adquireix consistència i, si practica el cinema com un art del muntatge generalitzat, és precisament perquè res deixi de circular d'una línia a una altra, de la línia dels colors a la de la música, de la línia Bardot a la línia Piccoli, de l'*Odíssea* al món modern. *Le Mépris* és alhora l'espectacle més sumptuós i una pel·lícula rigorosament experimental. Godard utilitza el mitjà del cinema per veure quelcom que d'una altra manera escaparia a la nostra escala de percepció ordinària: com es pot passar en una fracció de segon, entre dos plans, de la confusió al menyspreu, d'una desincronització imperceptible a un tomb dels sentiments» (Alain Bergala).

19:30

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Caos calmo / Caos calmo
Antonello Grimaldi, 2008. Int.: Nanni Moretti, Valeria Golino, Alessandro Gassman, Isabella Ferrari, Silvio Orlando, Blu Di Martino, Hippolyte Girardot, Roberto Nobile. Itàlia-Gran Bretanya. VOSC. 115'

Inspirada en una novel·la de Sandro Veronesi, la pel·lícula s'endinsa en la tragèdia personal d'en Pietro, un executiu d'una influent corporació audiovisual que ha d'afrontar la mort sobtada de la seva muller. En Pietro és incapaç de plorar i manifesta el seu dolor contintant mitjançant la inacció. Cada dia porta la seva nena a l'escola i espera que surti assegut en un banc del parc. Poc a poc comença a veure el món amb uns altres ulls i refà la seva escala de valors, que fins aleshores només s'havia centrat en la feina.
Repetició el dia 1.

22:00

Tendències del cinema italià del segle XXI:
La rivincita di Natale / La revancha de Navidad
Pupi Avati, 2003. Int.: Diego Abatantuono, Ales-

sandro Haber, Gianni Cavina, Carlo Delle Piane, George Eastman. Itàlia. VOSC. 99'

1986: cinc amics es reuneixen divuit anys després de jugar una partida de póquer que va deixar en Franco a la ruïna. Aquest, que ha aconseguit recuperar-se i és el reeixit propietari de trenta sales cinematogràfiques, vol venjar-se de l'advocat Santelia que aquella nit de Nadal el va humiliar. Un drama psicològic amb aires de *western*.
Repetició el dia 31.

DIJOUS 31

17:00

Blake Edwards, més enllà de la comèdia:
Victor/Victoria / Victor/Victoria
Blake Edwards, 1982. Int.: Julie Andrews, James Garner, Robert Preston, Lesley Ann Warren, Alex Karras, John Rhys-Davies, Graham Stark, Peter Arne, Sherloque Tanney, Michael Robbins, Norman Chancer, David Gant, Maria Charles. EUA. VOSC. 132'

Vegeu el comentari del dia 28.

19:30

Tendències del cinema italià del segle XXI:
La rivincita di Natale / La revancha de Navidad
Pupi Avati, 2003. Int.: Diego Abatantuono, Alessandro Haber, Gianni Cavina, Carlo Delle Piane, George Eastman. Itàlia. VOSC. 99'

Vegeu el comentari del dia 30.

22:00

Blake Edwards, més enllà de la comèdia:
Gunn / Gunn
Blake Edwards, 1967. Int.: Craig Stevens, Laura Devon, Edward Asner, Albert Paulsen, Sherry Jackson, Helen Traubel, Jerry Douglas, J. Pat O'Malley, Regis Toomey. EUA. VOSC. 94'

Vegeu el comentari del dia 29.

DIVENDRES 1

17:00

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Il resto di niente / Nada de nada
Antonietta De Lillo, 2004. Int.: Maria de Medeiros, Enzo Moscato, Rosario Sparno, Imma Villa, Raffaele Di Florio, Lucia Ragni, Maria Grazia Grassini, Marco Manchisi, Riccardo Zinna. Itàlia. VOSC. 103'

Vegeu el comentari del dia 29.

19:30

Stanley Donen o l'alegria de viure:
Entrevista amb Stanley Donen – 1ª part
1989. VOSC. 22'. Projectió en DVD.

Entrevista realitzada per Jaume Figueras en la Semana Internacional de Cine de Valladolid el 1989 i destinada al programa *Cinema 3*.

On the Town / Un día en Nueva York

Stanley Donen, Gene Kelly, 1949. Int.: Gene Kelly, Frank Sinatra, Ann Miller, Vera-Ellen, Betty Garrett, Jules Munshin, Florence Bates, Alice Pearce, George Meader. EUA. VOSC. 98'

Què faries si fossis un mariner amb 24 hores de permís a Nova York? Aquest és el dilema que es planteja als nostres protagonistes, encara que Gene Kelly ho té molt clar: trobar la noia de la qual s'ha enamorat i que ha descobert en un cartell penjat al metro. Un musical clàssic de la MGM i una explosió d'alegria i dinamisme que va renovar totalment les línies mestres del gènere en integrar amb total naturalitat els números musicals en la trama del film i amb la filmació d'exterioris reals. Betty Garrett, una actriu i excel·lent ballarina que ens va deixar aquest passat febrer, interpreta l'eixerida taxista que s'enamora del personatge de Frank Sinatra. És un personatge femení d'una espontaneïtat, humor i franquesa poc habituals en el cinema de l'època.
Repetició el dia 2.

22:00

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Caos calmo / Caos calmo
Antonello Grimaldi, 2008. Int.: Nanni Moretti, Valeria Golino, Alessandro Gassman, Isabella Ferrari, Silvio Orlando, Blu Di Martino, Hippolyte Girardot, Roberto Nobile. Itàlia-Gran Bretanya. VOSC. 115'

Vegeu el comentari del dia 30.

DISSABTE 2

17:00

El film del mes:
Charade / Charada
Stanley Donen, 1964. Int.: Cary Grant, Audrey Hepburn, Walter Matthau, James Coburn, George Kennedy, Dominique Minot, Ned Glass, Jacques Marin, Paul Bonifas. EUA. VOSC. 110'

Insòlita i brillant conjunció d'homenatge a Hitchcock —el personatge de Grant és hitchcockià fins al moll de l'os— i comèdia sofisticada pròpia dels Donen i Hepburn dels anys seixanta, amb l'imprecindible afegit d'una recordada banda sonora, metàl·lica, punyent, de Henry Mancini. «El gran mèrit de Donen a *Charada*, com en altres títols seus, és el d'haver aconseguit sense esforç aparent que tots els elements de què disposa treballin en pro de la narració: ha trobat una història perfecta i cada detall que hi apareix arrodoneix aquesta perfecció. Cada seqüència fa millor l'anterior i demana a crits la seqüent; cada minut que passa és a minut menys de pel·lícula, i no pas un de més, com acostuma a passar.» (Oti Rodríguez Marchante).
Repeticions els dies 3, 5 i 9.

19:30

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Agata e la tempesta / Ágata y la tormenta
Silvio Soldini, 2004. Int.: Licia Maglietta, Giuseppe Battiston, Emilio Solfrizzi, Marina Messori, Claudio Santamaria, Giselda Volodi, Monica Nappo. Itàlia. VOSC. 118'

L'Ágata se sentia protegida amb la seva llibreria quan tot es va precipitar. És com si de sobte es trobés en una novel·la estranya. Es troba amb la passió inesperada per un jove exuberant i bastant descuidat, el sobtat descobriment que el seu estimat germà no és realment el seu germà i les bombetes que misteriosament es cremen al seu pas.
Repetició el dia 3.

22:00

Stanley Donen o l'alegria de viure:
Entrevista amb Stanley Donen – 1ª part
1989. VOSC. 22'. Projectió en DVD.

On the Town / Un día en Nueva York

Stanley Donen, Gene Kelly, 1949. Int.: Gene Kelly, Frank Sinatra, Ann Miller, Vera-Ellen, Betty Garrett, Jules Munshin, Florence Bates, Alice Pearce, George Meader. EUA. VOSC. 98'

Vegeu el comentari del dia 1.

DIUMENGE 3

17:00

Sessió infantil:
Arthur et la vengeance de Maltazard / Arthur i la venjança d'en Maltazard
Luc Besson, 2009. Int.: Selena Gomez, Freddie Highmore, Stacy Ferguson, Mia Farrow, Jimmy Fallon, Snoop Dogg, Logan Miller, Robert Stanton. França. VC. 93'

Després de l'èxit d'*Arthur y los Minimoys*, Besson va decidir dedicar una trilogia —una barreja d'animació i imatge real— a aquestes criatures fantàstiques que viuen sota el jardí de l'àvia de l'Arthur. En aquesta segona entrega l'Arthur podrà tornar a la terra d'aquests éssers minúsculs i insectes gegants per rescatar la Princesa Selenia del malvat Maltazard.

19:30

El film del mes:
Charade / Charada
Stanley Donen, 1964. Int.: Cary Grant, Audrey Hepburn, Walter Matthau, James Coburn, George Kennedy, Dominique Minot, Ned Glass, Jacques Marin, Paul Bonifas. EUA. VOSC. 110'

Vegeu el comentari del dia 2.

22:00

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Agata e la tempesta / Ágata y la tormenta
Silvio Soldini, 2004. Int.: Licia Maglietta, Giuseppe Battiston, Emilio Solfrizzi, Marina Messori, Claudio Santamaria, Giselda Volodi, Monica Nappo. Itàlia. VOSC. 118'

Vegeu el comentari del dia 2.

DILLUNS 4

17:00

Stanley Donen o l'alegria de viure:
Entrevista amb Stanley Donen - 2ª part
1989. VOSC. 30'. Projectió en **DVD**.

Entrevista realitzada per Jaume Figueras en la Semana Internacional de Cine de Valladolid el 1989 i destinada al programa *Cinema 3*.

Royal Wedding / Noces reials

Stanley Donen, 1951. Int.: Fred Astaire, Jane Powell, Peter Lawford, Sarah Churchill, Keenan Wynn, Albert Shape, Bea Allen, Wilson Bengé, Margaret Bert. EUA. VOSC. 93'

Dos germans ballarins són contractats per actuar durant una boda reial. Durant el banquet tots dos cedeixen a temptacions sentimentals que posen en perill la seva continuïtat professional. El primer film en solitari de Stanley Donen fou aquesta comèdia musical en tecnicolor produïda per Arthur Freed i escrita per Alan Jay Lerner (*My Fair Lady*), que va permetre que Fred Astaire—després de trencar amb Ginger Rogers i la RKO—desenvolupés la seva forma d'expressió personal amb números plens d'imaginació que trencaven amb el típic ball de parella i introduïen elements poètics i humorístics com ara la virtuosa escena en què balla per les parets i que va donar fama mundial al film.

Repetició el dia 6.

19:15

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Gomorra / Gomorra
Matteo Garrone, 2008. Int.: Toni Servillo, Gianfelice Imparato, Maria Nazionale, Salvatore Cantalupo, Gigio Morra, Salvatore Abruzzese, Marco Macor, Ciro Petrone, Carmine Paternoster, Zhang Ronghua. Itàlia. VOSC. 140'

Poder, odi i sang. Aquests són els «valors» als quals s'han d'enfrontar cada dia els habitants de les províncies de Nàpols i Caserta. Gairebé mai es pot escollir, gairebé sempre s'està obligat a obeir les normes de la Camorra, i només els més afortunats poden pensar en fer una vida «normal». Cinc històries s'entrecruen en aquest paisatge violent, un món desapiadat, aparentment allunyat de la realitat, però ben arrelat en aquella terra. L'adaptació de la famosa novel·la de Roberto Saviano—condemnat a mort per la màfia italiana—, dona aires nous al cinema de gàngsters amb una posada en escena d'un rigor documental profund i objectiu que obre en canal la putrefacta realitat d'aquella zona, tot deixant l'espectador esgarrifat. Un film multipremiat, també reconegut amb el Gran Premi del Jurat del Festival de Cannes, el premi al millor film europeu o el David de Donatello al millor film, direcció i guió (aquest últim de Saviano mateix).

Repetició el dia 9.

22:00

Tendències del cinema italià del segle XXI:
L'imbalsamatore / El taxidermista
Matteo Garrone, 2002. Int.: Ernesto Mahieux, Valerio Foglia Manzillo, Elisabetta Rocchetti, Lina Bernardi, Pietro Biondi, Bernardino Terracciano, Marcella Granito. Itàlia. VOSC. 101'

En Peppino treballa com a taxidermista a la província de Caserta. La seva baixa estatura sembla condicionar-lo en les relacions amb els altres. Tot i això, està dotat d'una certa capacitat d'oratoriat. En Diego és un noi ben plantat que amb prou feines aconseguia tirar endavant amb el seu sou modest de cambra. Un dia, mentre és al zoo amb la seva xicoteta i el germanet d'ella, coneix en Peppino. Davant d'una au que s'alimenta de caronya, tots dos comencen a parlar d'animals i taxidermia. Entre ells sorgeix una amistat i en Peppino decideix ensenyar-li el seu ofici a en Diego i fins i tot li ofereix una habitació a casa seva. El jove sembla intrigat per aquella feina estranya i es mostra disposat a aprendre. De dia, al taller, en Peppino transmet els seus coneixements al seu amic i mostra una inclinació morbosa vers en Diego.

Repetició el dia 5.

DIMARTS 5

17:00

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Dallo zolfo al carbone / Del azufre al carbón
Luca Vullo, 2008. Itàlia. VOSC. 53'. Projectió en **BETACAM SD**.

VO. Versió original - **VC.** Versió catalana - **VE.** Versió espanyola - **VOSC.** Versió original amb subtítols en català - **VOSE.** Versió original amb subtítols en espanyol - **SD.** Sense diàleg. Subtitulatge electrònic. **SAVINEN. Preus: Entrada:** 3 €. Entrada reduïda (aturats, jubilats, carnet jove, títols de família nombrosa o monoparental, Xarxa de Biblioteques Públiques + Convenis institucionals): 2 €. Club Super3: entrada gratuïta pel titular del carnet i reduïda per a l'acompanyant. **Abonaments:** 20 sessions: 40 €. Carnet Lliure circulació: 90 € (vàlid per un any natural). Les durades que s'indiquen són aproximades.

1946, Pacte italo-belga. Venuts (per l'Estat) a canvi d'un sac de carbó. L'atur, l'explotació, l'emigració, l'absència de mesures de seguretat a la feina i els problemes d'integració ens fan reviu el viatge de milers de sicilians cap a les mines de carbó de Bèlgica.

Repetició el dia 7.

19:30

Tendències del cinema italià del segle XXI:
L'imbalsamatore / El taxidermista
Matteo Garrone, 2002. Int.: Ernesto Mahieux, Valerio Foglia Manzillo, Elisabetta Rocchetti, Lina Bernardi, Pietro Biondi, Bernardino Terracciano, Marcella Granito. Itàlia. VOSC. 101'

Vegeu el comentari del dia 4.

22:00

El film del mes:
Charade / Charada
Stanley Donen, 1964. Int.: Cary Grant, Audrey Hepburn, Walter Matthau, James Coburn, George Kennedy, Dominique Minot, Ned Glass, Jacques Marin, Paul Bonifas. EUA. VOSC. 110'

Vegeu el comentari del dia 2.

DIMECRES 6

17:00

Aula de cinema:
Mamma Roma / Mamma Roma
Pier Paolo Pasolini, 1963. Int.: Anna Magnani, Franco Citti, Ettore Garofolo, Silvana Corsini, Luisa Loiano, Paolo Volponi, Luciano Goniini, Vittorio La Paglia, Piero Morgia, Lanfranco Caccarelli. Itàlia. VOSC. 110'

Mamma Roma és la història d'una prostituta que decideix abandonar la professió per poder tenir cura del seu fill. En aquest film Pasolini planteja el problema de la responsabilitat maternal, però també el de la responsabilitat social a través de la situació en què es troba el subproletariat urbà de la Itàlia dels seixanta, i analitza les causes de la prostitució, l'abandonament dels nens i l'amoralisme profund de les institucions. És una denúncia reflectida en imatges mancadades de crueta i sotmeses a la raó de la seva ordenació crítica que defineixen a la perfecció la galeria de personatges del grup social presentat.

↑ **Presentació a càrrec de José Enrique Monterde (UB).**

19:30

Stanley Donen o l'alegria de viure:
Entrevista amb Stanley Donen - 2ª part
1989. VOSC. 30'. Projectió en **DVD**.

Royal Wedding / Noces reials

Stanley Donen, 1951. Int.: Fred Astaire, Jane Powell, Peter Lawford, Sarah Churchill, Keenan Wynn, Albert Shape, Bea Allen, Wilson Bengé, Margaret Bert. EUA. VOSC. 93'

Vegeu el comentari del dia 4.

21:45

Tendències del cinema italià del segle XXI:
La vita che vorrei / La vida que yo quisiera
Giuseppe Piccioni, 2004. Int.: Luigi Lo Cascio, Sandra Ceccarelli, Galatea Ranzi, Fabio Camilli, Antonino Bruschetta, Camilla Filippi, Paolo Sassanelli. Itàlia-Alemanya. VOSC. 125'

L'amor s'apodera del plató quan escullen la Laura per interpretar la irresistible actriu principal que té com a *partenaire* l'Stefano, en un film en què són amants secrets. Quan comença el rodatge, l'actor, conegut per ser reservat i contingut, va cedint a la intensa atracció que sent per l'aura impetuosa i profundament sensual que irradia la Laura, i a la espontània generositat de les seves emocions. Dia a dia, la jove parella es recita paraules d'amor i, gairebé en contra de la seva voluntat, es van enamorant cada vegada més. Com a actors que són, comencen a refugiar-se en la dualitat íntima de la història de la pel·lícula i de la seva vida real, i així es diuen allò que no es pot dir i es declaren els seus nous sentiments.

Repetició el dia 7.

DIJOUS 7

17:00

Tendències del cinema italià del segle XXI:
La vita che vorrei / La vida que yo quisiera
Giuseppe Piccioni, 2004. Int.: Luigi Lo Cascio, Sandra Ceccarelli, Galatea Ranzi, Fabio Camilli, Antonino Bruschetta, Camilla Filippi, Paolo Sassanelli. Itàlia-Alemanya. VOSC. 125'

Vegeu el comentari del dia 6.

19:30

El documental del mes:
La Isla: Archives of a Tragedy / La Isla: Archivos de una tragedia
Uli Stelzner, 2009. Guatemala-Alemanya. VO. 85'. Projectió en Hard-disk.

Guatemala: a finals del segle XX l'exèrcit i la policia assassinen i segresten milers de persones. Un genocidi sense precedents que continua sense càstig. Un sistema de terror i impunitat basat en el silenci i la suposada falta de proves. El 2005, després d'una violenta explosió a la capital, es descobreix accidentalment l'arxiu secret de la policia nacional. A l'edifici de l'actual acadèmia de policia, on s'ubicava abans «La Isla», una presó secreta dels temuts comandos de la policia nacional, hi apareixen més de 80 milions de documents. Stelzner és l'únic cineasta que ha estat autoritzat per filmar l'arxiu fins ara. La pel·lícula dibuixa la història d'una tragèdia i posa al descobert les proves per aclarir crims.

Repetició el dia 10.

22:00

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Dallo zolfo al carbone / Del azufre al carbón
Luca Vullo, 2008. Itàlia. VOSC. 53'. Projectió en **BETACAM SD**.

Vegeu el comentari del dia 5.

DIVENDRES 8

17:00

Stanley Donen o l'alegria de viure:
Seven Brides for Seven Brothers / Siete novias para siete hermanos
Stanley Donen, 1954. Int.: Howard Keel, Jane Powell, Russ Tamblyn, Jeff Richards, Tommy Rall, Howard Petrie, Virginia Gibson, Ian Wolfe, Marc Platt. EUA. VOSC. 102'

Versió *western* musical del rapte de les Sabinetes que, gràcies al bon pols de Stanley Donen, fa oblidar el seu aspecte *kitsch* per contagiar al públic el sentit de l'humor i l'alegria que omplen tots els números musicals del film. Inoblidables cançons de Gene de Paul i Johnny Mercer i balls espectaculars amb coreografies circenses espantoses pensades per Michael Kidd, que, per a aquesta producció de la MGM escrita directament per a la gran pantalla, va escollir els millors ballarins de Broadway.

Repetició el dia 11.

19:30

Stanley Donen o l'alegria de viure:
Singin' in the Rain / Cantando bajo la lluvia
Gene Kelly, Stanley Donen, 1952. Int.: Gene Kelly, Debbie Reynolds, Donald O'Connor, Jean Hagen, Millard Mitchell, Cyd Charisse, Rita Moreno, Douglas Fowley, Madge Blake. EUA. VOSC. 103'

La imatge de Gene Kelly ballant sota la pluja amb tota la felicitat del món i la ràpida consagració del film dins el musical han amagat involuntàriament un dels seus trets més apreciables: l'ajustat retrat, ple d'agudeses, de la introducció del so a la indústria de Hollywood. Un film fet en estat de gràcia per part de tots els qui hi van participar. Un dels cims del gènere. Una obra mestra total i absoluta del cinema.

Repetició el dia 9.

21:45

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Il partigiano Johnny / El partigiano Johnny
Guido Chiesa, 2000. Int.: Stefano Dionisi, Andrea Prodan, Fabrizio Gifuni, Giuseppe Cederna, Alberto Gimignani, Claudio Amendola, Chiara Muti, Umberto Orsini, Barbara Leric. Itàlia. VOSC. 135'

Sessions Aula de Cinema: Entrada preferent per a alumnes de centres concertats, fins a 10 minuts abans de començar la sessió. **Projeccions-** Cinema Aquitània. Avinguda Sarrià, 33. 08029 Barcelona - Telèfon 93 410 75 90 - Metro: Hospital Clínic (L5) - Autobusos: 6, 7, 15, 27, 32, 33, 34, 41, 54, 59, 63, 66, 67, 68, N3. **Oficines i Biblioteques-** Portal de Santa Madrona 6-8. 08001 Barcelona. Tel. 93 316 27 80. **Arxiu-** Gran Via de les Corts Catalanes, 184. 08038 Barcelona. Telèfon: 93 298 82 60. **filmoteca.cultura@gencat.cat**

En Johnny és un estudiant de literatura anglesa que torna a Alba com a desertor. Per combatre el règim nazi feixista parteix cap als turons de Langhe, unint-se al primer grup de partisans que troba. Els partisans estan mal armats i són obligats a viure en condicions molt dures. En Johnny comprèn que la vida del partit no té res a veure amb el que havia imaginat en els seus somnis de literat. Mentrestant, passa a formar part d'un altre grup de partisans, veu com els nazis s'apoderen d'Alba i destrueixen la resistència, i ha de fugir amb els seus amics Pierre i Ettore i refugiar-se a la granja de la Rina, amiga dels partisans. Tanmateix, aquesta situació també està destinada a fracassar i en Johnny es veu obligat a passar l'hivern de 1944 sol i ha de fer front a les inclemències; però precisament en aquestes condicions extremes trobarà la seva dimensió ideal, la seva raó de ser partitista i el sentit de tota aquella absurda i alhora necessària violència. Inspirada en la novel·la homònima de Beppe Fenoglio.

Repetició el dia 10.

DISSABTE 9

17:00

Stanley Donen o l'alegria de viure:
Singin' in the Rain / Cantando bajo la lluvia
Gene Kelly, Stanley Donen, 1952. Int.: Gene Kelly, Debbie Reynolds, Donald O'Connor, Jean Hagen, Millard Mitchell, Cyd Charisse, Rita Moreno, Douglas Fowley, Madge Blake. EUA. VOSC. 103'

Vegeu el comentari del dia 8.

19:30

El film del mes:
Charade / Charada
Stanley Donen, 1964. Int.: Cary Grant, Audrey Hepburn, Walter Matthau, James Coburn, George Kennedy, Dominique Minot, Ned Glass, Jacques Marin, Paul Bonifas. EUA. VOSC. 110'

Vegeu el comentari del dia 2.

21:30

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Gomorra / Gomorra
Matteo Garrone, 2008. Int.: Toni Servillo, Gianfelice Imparato, Maria Nazionale, Salvatore Cantalupo, Gigio Morra, Salvatore Abruzzese, Marco Macor, Ciro Petrone, Carmine Paternoster, Zhang Ronghua. Itàlia. VOSC. 140'

Vegeu el comentari del dia 4.

DIUMENGE 10

17:00

Sessió infantil:
Prinzessin Lillifee / Lily, la princesa hada
Ansgar Niebuhr, Alan Simpson, 2009. Alemanya. VE. 70'

En un regne encantat, la princesa fada Lily governa creant bellesa i repartint bondat allà on va. Juntament amb el seu millor amic, Pupsi el porcell, vola per tot el seu regne deixant un rastre màgic: núvols de papallones roses i estel·les brillants. Aviat descobreix que no tots els habitants són feliços. Molts es queixen de les malifetes d'algunes fades. Si no canvien les coses, els follets de la granja, els elfs pescadors i les sirenes se'n aniran del regne encantat.

19:30

Tendències del cinema italià del segle XXI:
Il partigiano Johnny / El partigiano Johnny
Guido Chiesa, 2000. Int.: Stefano Dionisi, Andrea Prodan, Fabrizio Gifuni, Giuseppe Cederna, Alberto Gimignani, Claudio Amendola, Chiara Muti, Umberto Orsini, Barbara Leric. Itàlia. VOSC. 135'

Vegeu el comentari del dia 8.

22:00

El documental del mes:
La Isla: Archives of a Tragedy / La Isla: Archivos de una tragedia
Uli Stelzner, 2009. Guatemala-Alemanya. VO. 85'. Projectió en Hard-disk.

Vegeu el comentari del dia 7.